

De haatlijst

De haatlijst

Raniyah Khan

Maandag, 02/09

Vandaag was het de eerste schooldag. Ik ging naar het tweede middelbaar. Ik kwam aan op de speelplaats en het was één grote chaos daar. De kinderen van de basisschool waren daar en ik liep snel tussen al die kinderen. Ik ging op een bankje zitten. Na een tijdje kwam mijn vriendin Janne en we gaven elkaar een knuffel.

“Hoe was je vakantie?”, vroeg ik.

“Leuk, en die van jou?”

“Ook leuk.”

“Je foto’s waren trouwens echt heel mooi.”

“Bedankt.”

We bleven nog even praten. Daarna zei een van de leerkrachten dat we naar de andere speelplaats moesten gaan en daar hield de directeur een speech. Na de speech gingen we in de rij staan bij onze titularis en dan gingen alle tweedejaars naar het park.

Toen we daar aankwamen, legden we onze boekentas opzij en iedereen moest een stoel pakken vanuit een gebouw. We moesten de stoelen op één rij zetten en iedereen moest daarop staan. Eerst moesten we op alfabetische volgorde van onze voornamen staan. Daarna moesten wij op leeftijd (of eigenlijk... wanneer je jarig bent) staan. We mochten dus niet af te stoelen gaan. Soms viel je bijna van een stoel af. Dat maakte het spel dus moeilijker.

Na een paar keer spelen moesten we een kring maken en gaan zitten op de stoelen om “citroen citroen” te spelen. Daarna speelden wij oorlogsbal. Ten slotte gingen we in de kring zitten en de titularis stelde ons een paar vragen. Over onze klas, bijvoorbeeld. Na de pauze, wanneer we ook ons tussendoortje mogen eten, speelden we een spel met het hele tweede middelbaar.

Toen we van het park op school aankwamen, hadden de eerstejaars nu lunchpauze en hadden wij eerst pauze. Ik praatte met Janne en nog een meisje van haar basisschool. Na een poos mochten we eindelijk naar de refter. We gingen onze plaatsen kiezen. Alle meisjes en één jongen gingen aan één tafel zitten, maar Janne en ik gingen

aan de andere tafel zitten en de rest van de jongens gingen naast ons zitten. Wij tweeën zaten een beetje alleen, zeg maar. Na het eten hadden we nog even tijd, dus Janne en ik gingen naar de speelplaats. En toen kwam Lana ineens naar mij toegerend om me een knuffel te geven. Ze is mijn vriendin die een jaar lager zit dan me. Ze ging na eventjes praten weg en wij tweeën gingen op een bankje zitten.

Onze titularis bracht ons naar ons nieuwe thuislokaal. Toen ze de deur opendeed, zagen wij iets schokkends: Daar lag Nand, roerloos op de grond. Eerst dachten we dat hij ziek was, aangezien hij vandaag niet kwam opdagen. Maar nee, hij lag daar gewoon. Al die tijd was hij in dit klaslokaal. Zou hij al dood zijn? Vraag me niet hoe hij is binnengekomen. Ik zag dat hij een potje vasthield en allemaal witte pillen lagen op de grond. Zijn dat soms pijnstillers? Of iets giftiger dan dat? Er kwam schuim uit zijn mond en er lag een halfvolle fles water op de tafel. Iedereen stond daar stil, zonder een woord uit te brengen.

Onze titularis bracht ons terug naar de realiteit door te knippen met haar vingers. Ze gaf ons de opdracht om naar de speelplaats te gaan en zij ging de directeur verwittigen.

Toen we buiten waren, begon iedereen te praten over daarnet en sommigen begonnen zelfs uit schrik te wenen. Vooral zijn vrienden. De directeur belde de politie en even later kwam er een politiewagen voor de schoolpoort opgereden. Twee politiemannen stapten uit en renden met onze titularis naar boven. Ik vroeg me wel af hoe ze dit soort dingen deden. Ik kon niets zien vanuit mijn plek, dus ik zat naar de rest te luisteren. Ik zei zelf niets, ik was veel te veel bezig met het afvragen van wat ze in ons thuislokaal deden.

Na een lange tijd kwamen ze terug naar beneden. Iedereen zweeg meteen.

“Luister, jongens en meisjes”, zei een van de politiemannen. “We hebben het lokaal onderzocht, en het is duidelijk dat jullie klasgenootje een overdosis pillen heeft genomen en daardoor zichzelf heeft vergiftigd. Hij zal meegenomen worden door de ambulance. We hopen dat het goed komt met hem.”

“Waarom zou Nand opeens een zelfmoordpoging willen proberen?”, vroeg Janne geschrokken terwijl wij naar buiten liepen. “Hij was vorig jaar zo gelukkig hier!”

“Tja... ik zou het ook niet weten. Misschien hadden we over het hoofd gezien dat hij depressief is.”

Ik hoorde het schuldgevoel in haar gezucht. Ik begon me ook schuldig te voelen.

“Dat zou kunnen.”

“Nand zou toch niet vermoord zijn?”

“Nee Raniyah, je zag toch die pillen? Nand heeft duidelijk een overdosis pillen genomen en zichzelf vergiftigd.”

“Ja Janne, je hebt gelijk.”

“Ik hoop dat dit nooit meer gebeurt.”

“Ik ook niet.”

“Zouden ze een aandenking houden op school?”

“Ik weet het niet. Misschien wel.”

“Hoe dan ook, ik moet nu naar huis. Ik moet echt bijkomen van dit. Ik zie je morgen.”

“Oké, tot morgen.”

Janne liep weg. Ik keek nog één keer naar de politiemannen, die met de directeur stonden te praten, en daarna vertrok ik.

Dinsdag, 03/09

Ik kwam op school en liep naar Janne toe. Ik zag Janne aankomen en we begonnen te praten over gisteren.

“Wat erg dat het gisteren zo moest eindigen”, zei ze bedroefd.

“Ja, het is heel triestig dat het zo moest gebeuren.”

“Ik wou dat depressie nooit bestond.”

Ik zuchtte. “Ja, ik ook.”

“Hij zou toch nu in het ziekenhuis liggen?”

“Ja, natuurlijk. De vraag is wel of hij buiten levensgevaar is of niet.”

“Laten we hopen dat het goed komt met hem.”

We zaten nog even te praten totdat de bel ging. Onze eerste echte schooldag ging beginnen...

We hadden studie voor Latijn, want onze lerares was afwezig. We moesten per twee een tekst vertalen, dus Janne kwam naast me zitten. Het was niet zo makkelijk. Sommige woordjes moesten we gaan opzoeken in onze woordenlijst, maar het ging voor de rest wel oké. We hoorden nog veel geroezemoes over gisteren.

Toen het eindelijk voorbij was, gingen we naar ons thuislokaal. We hadden Nederlands, en onze lerares scheen superleuk te zijn! We begonnen te praten over Netflix, maar ik had zelf geen Netflix. We praatten ook over onze hobby's. We hebben dus niet echt les gehad. Het was wel leuk, wat afleiding na gisteren.

Daarna hadden wij pauze. We stonden op de speelplaats gewoon te doen wat we gewoon waren. Ik praatte met Janne en we aten ons fruit op. Iedereen was nog steeds geschrokken. Dat kon je horen aan het feit dat de hele klas zat nog altijd over gisteren zat te praten. Ze zaten zelfs de vreemdste dingen te bedenken waarom hij zelfmoord pleegde. Sommigen zeiden zelfs dat hij misschien een grap aan het uithalen was. Dat vond ik de gekste reden van alle redenen die ze bedachten. Stel je eens voor... dat hij nu opeens naar ons toe liep en al lachend riep: “Syke! Ik heb helemaal geen zelfmoord gepleegd!” Serieus, ik zou alleen maar lachen in plaats van boos te zijn.

Toen we geschiedenis hadden, begon onze leraar alles uit te leggen over wat hij verwachtte, hoe we moesten studeren, over hoe het allemaal werkte,...

Het was gewoon uitleg, zeg maar.

Daarna hadden wij Frans. Onze titularis geeft Frans, dus we wisten al wie ze was. We hebben heel wat gepraat over wat er gisteren gebeurd was. Heel wat kinderen hadden vragen gesteld. Zijzelf wist evenveel als ons. Daarna deelde zij ons dingen uit voor haar vak. Ze vertelde ons alles wat we moesten weten. Daarna haalden zij de strookjes op die we tegen vandaag moesten afgeven. Dan was het eigenlijk al voorbij.

We gingen zaten te praten op het bankje. Even later kwam Lana bij ons zitten.

“Hey”, groette ze.

“Hoi”, zeiden Janne en ik in koor.

“Ik vind het zo erg wat er gisteren gebeurd is met jullie klasgenoot”, zei ze.

“Ja, wij ook”, zei ik.

“Ik hoop dat jullie het niet nog een keer meemaken.”

“Wij ook niet.”

“Weten jullie hoe hij binnengekomen is?”

“Nee.”

“Ik vind het wel raar dat hij zelfmoord wilde plegen in een klaslokaal”, zei Janne.

“Ja, ik ook”, zei ik.

“Ja, maar ergens weet ik wel waarom”, zei Lana. “Ik bedoel... ik snap eigenlijk wel dat hij het wou doen wanneer niemand hem kan zien. Was hij eigenlijk zo ongelukkig?”

“Nee, hij was juist heel gelukkig”, zei Janne. “Of eigenlijk... dat is wat we zagen.”

“Ik voel me nu zo schuldig dat we niet hebben gezien dat hij zo depressief was”, zei ik treurig.

“Ik ook”, zei ze zuchtend.

“Ik begrijp het... ik zou me ook schuldig hebben gevoeld.”

“Inderdaad”, zei Janne.

“Maar aan de andere kant.... snap ik dat het niet zo makkelijk is om er echt over te praten. Ik zou het waarschijnlijk ook verborgen hebben.”

“Ja, ik ook”, zei ik.

“Ja, ik zou misschien hetzelfde gedaan hebben”, zei Janne. “Hoe dan ook, we moeten gaan eten.”

“Oké dan”, zei Lana. “Dag!”

“Doei”, zei ik.

Na de pauze hadden we twee lesuren techniek. Dit jaar hebben twee klassen op dezelfde moment techniek.

We werden in drie groepen verdeeld. Er waren drie leerkrachten voor techniek. Jammer genoeg zaten Janne en ik niet samen. We werden in groepjes verdeeld. Ik zat bij Imad, Mohamad, Manar, Tiana en Ramy. De rest kwamen uit de andere klas. We moesten samen een waterraket bouwen. Vandaag was het gewoon uitleg, maar volgende week gaan we eraan beginnen.

Dan hadden wij onze eerste les Engels. Onze lerares legde eerst alles uit aan ons over de lessen en daarna speelden we een spelletje om onszelf voor te stellen. Dat deden sommige leerkrachten die nieuw waren voor ons, die we dus nooit gehad hebben.

Woensdag, 04/09

Het was wel koud vandaag. Ik dacht weer eventjes over eergisteren, want vandaag gingen we een aandenking houden voor Nand.

Toen de bel ging, gingen wij in de rij staan wachten totdat onze lerares Nederlands ons kwam halen.

We stonden achter onze stoel totdat de lerares zei dat we mochten gaan zitten. Dan zei ze dat we een tekening moesten maken voor de aandenking, dus iedereen kreeg een blad papier. Ik wist niet precies wat ik moest tekenen. Ik staarde voor een tijdje naar een leeg, wit blad.

Even later besloot ik om de hemel te tekenen. Of eigenlijk tekende ik hoe ik dacht dat het paradijs eruit zou zien. We moesten iets schrijven, dus ik schreef iets van het bord. De lerares liet enkele voorbeelden op het Digibord zien, zodat we een idee kregen wat we konden schrijven. Na dat iedereen klaar was, gaven we ze aan onze lerares en ze stopte ze in een kartonnen doos. Daarna hielden we een gesprekje totdat de bel ging.

“Wat had jij getekend?”, vroeg ik terwijl we de trap afliepen.

“Ik heb Nand getekend, en jij?”

“Het paradijs. Allez ja, hoe ik het me voorstelde.”

Daarna hadden wij studie van Latijn. We moesten de vertaling afmaken waar we gisteren mee begonnen waren. Janne en ik openden onze boek en we gingen verder met waar we waren gebleven. Wij zaten vooraan in de klas, want we wouden niet in de buurt van de kinderen van de andere klas en ook een deel van de onze zitten. Ze maakten nogal veel lawaai. Ik denk niet dat dat zo fijn was voor de leerkracht die toezicht hield. De bel ging toen we net klaar waren.

Het is pauze. Het moment van zijn aandenking. Heel de school stonden op de Speelplaats. Onze klas stond helemaal vooraan, want we waren zijn klasgenoten. Zijn foto hing aan een kader. Daarnaast stond een doos met onze tekeningen. Ik keek liever naar de grond, want ik kon niet naar zijn gezicht kijken. Dat voelde zo... pijnlijk. Alsof

hij recht naar je ziel keek. Ik weet ook niet hoe ik het moet beschrijven.

Sommigen waren aan het huilen, anderen waren gewoon bedroefd. Zijn vrienden sloegen hun armen om elkaars schouders. Zijn familie was er ook bij. De directeur hield een mooie speech. Het greep precies mijn hart vast. Na een poos werd de stilte verbroken door de bel. We gingen in onze rij staan. Iedereen keek nog steeds bedroefd en sommigen kon je horen kletsen met elkaar over daarnet.

We hadden eerst wiskunde. Onze allereerste les. Onze lerares legde uit hoe alles werkte. Ze wilde het rustig aandoen, sinds we daarnet een trieste pauze hadden. Daarna kregen we een paar oefeningen over de leerstof die we vorig jaar hadden geleerd.

Toen het gedaan was, pakten we snel onze spullen en we gingen naar het geschiedenislokaal. We kregen nog een beetje uitleg en wat herhaling van vorig jaar. Over de domeinen en deeldomeinen. We kregen ook een opdracht erbij.

De bel ging terwijl we aan het verbeteren waren. De leerkracht zei dat we de volgende les wel zullen verder gaan. We pakten onze spullen en gingen weg.

Eenmaal toen ik thuis was pakte ik mijn boekentas uit. Gelukkig hadden wij geen huiswerk, dus ik pakte dan maar mijn tablet. Ik bekeek het nieuws en zag iets wat mijn aandacht trok.

“Meisje vermist”

Ik opende het en las het artikel.

“De 13-jarige Selia Brenninkmeijer werd gisterenavond als vermist opgegeven. Ze zou normaal gezien na school terug moeten teruggekomen zijn, maar zij is nooit thuisgekomen. Ze heeft ook niks laten weten aan haar ouders. De politie start nu een onderzoek.”

Ik las het bericht verder. Waar zij het laats gezien was, hoe zij eruitziet,...

Ik was erg verbijsterd terwijl ik dat las. Ik zou sowieso al wat geschrokken zijn, maar dat het nog eens iemand was die ik kende maakte het nog schokkender.

Ik begon me af te vragen wat er gebeurd was. Is ze gekidnapt? Ze zou toch ook niet zelfmoord hebben gepleegd? Of zou iemand haar vermoord hebben? Ik had zoveel vragen die in mijn hoofd zweefden. Ik was vrij zeker dat mijn klasgenoten er morgen over zouden praten.

Donderdag, 05/09

Ik zat ergens waar geen kat me kon zien. Ik zag haar liggen, zonder dat ze ook maar een beetje bewoog. Ik voelde aan haar pols. Geen hartslag, dus ze is dood.

Ik kwam aan op school. Ik hoopte eigenlijk dat ik Selia zal zien vandaag, maar uiteraard ze was nergens te bekennen. Ik bedoel, wat had ik anders moeten verwachten?

We waren geen vriendinnen, maar ze is echt heel aardig en altijd super vrolijk. Dat is wat ik zo leuk vond aan haar.

Nu hadden wij Frans. Toen we gingen zitten, vertelde onze titularis dat Selia vermist was. Sommigen wisten het al, anderen waren helemaal in shock.

“Oh my god, echt!?” , gilte Manar.

“Wat als ze ontvoerd is?” , vroeg Juliette geschrokken.

“Of vermoord?” , voegde Lou droogjes daaraan toe.

Ze zei dat de politie nu op zoek is naar haar en dat ze hoopt dat ze zo snel mogelijk teruggevonden zal zijn. Dat hoopten wij ook, natuurlijk.

Na de les Frans hadden wij godsdienst. Onze allereerste les godsdienst. We hadden dezelfde lerares al vorig jaar, dus ze kende ons al. Ze legde uit dat ze volgend jaar op pensioen gaat en wat we dit jaar allemaal gaan leren. Daarna kregen we onze bundel. We beluisterden een liedje waarvan de tekst in ons bundel stond. Voor ik het wist was de les gedaan en we vertrokken naar de speelplaats.

“Wat zou er gebeurd zijn met Selia?” , vroeg Janne toen we buiten waren.

“Geen flauw idee” , zei ik.

“Denk jij dat ze gekidnapt is?”

“Het zou kunnen, maar ik weet het niet zeker.”